

Sobres farcits de realitat (o riure per no plorar)

Pedro Casablanc i Manolo Solo, interpretant Luis Bárcenas i el jutge Pablo Ruz, respectivament Foto: ARXIU.

Després de veure Ruz-Bárcenas –divendres al Teatre de Salt en la seva estrena catalana, dins de Temporada Alta [<http://www.temporada-alta.net>] –, un amic periodista que ha assistit a molts judicis en la seva llarga trajectòria professional constata que acabàvem d'assistir a un notable fragment de realitat judicial, perfectament versemblant. Tan real que, per dir-ho clarament, no semblava una representació teatral, la qual cosa el portava a una reflexió inquietant: si la vida política i judicial espanyola es pot portar a un escenari així, gairebé sense retocs,

és que realment estem vivint en una immensa farsa.

Amb una actitud gairebé documentalista, el dramaturg Jordi Casanovas ha reordenat mínimament i condensat en una cinquena part la segona declaració de l'extresorer del PP Luis Bárcenas davant del jutge Pablo Ruz, el 13 de juliol del 2013 –transcrita en 57 fulls [http://estaticos.elmundo.es/documentos/2013/07/26/declaracion_barcanas.pdf] encara disponibles al web d'un diari estatal–, en la qual Bárcenas, provinent de la presó de Soto del Real, abandonat i possiblement amenaçat pels seus antics companys de partit, decideix rectificar la seva declaració anterior –“no mantinc aquesta afirmació”, li respon al jutge més d'una vegada– per reconèixer l'existència d'una caixa B en el PP amb la qual es paguen sobresous als alts càrrecs del partit i es financen campanyes electorals. L'origen dels diners? Generalment, empreses que necessiten un cop de mà per adjudicar-se milionàries obres públiques. Però Bárcenas remarca que tot es fa entre cavallers, de la manera més elegant possible, en reunions i dinars en què ningú no diu obertament quins són els seus interessos. Tot queda en un intercanvi de favors entre persones molt polides i agraïdes. I així els sobres de la caixa B van i vénen pels despatxos, plens de diners en metàl·lic i de realitat nauseabunda.

En un escenari absolutament despul·lat, Bárcenas (Pedro Casablanc) assegut en un extrem, el jutge Ruz (Manolo Solo) a l'altre, en una taula plena de papers, són els únics –excel·lents– protagonistes d'una obra aparentment senzilla en la seva construcció i també en la posada en escena d'Alberto San Juan. L'obra s'obre i es tanca amb unes quantes frases contextualitzadores projectades sobre l'escenari, que ens aclareixen on érem i on som –en realitat, allà mateix–, i la resta és només una hora d'interrogatori, en què un jutge jove i de tarannà progressista no pot evitar mostrar una certa incredulitat davant l'actitud de Bárcenas, que parla amb naturalitat dels benefactors i receptors dels diners de la caixa B –amb noms i cognoms, hi acaba sortint tota la plana major del Partit Popular, però també personatges tan diversos com ara el ventríloc José Luis Moreno– perquè, en definitiva, ell no hi veu res de dolent: així s'ha fet tota la vida i, tal com li respon al jutge al final de la seva declaració quan li pregunta per què s'ha acabat amb aquest sistema de caixa o de comptabilitat B, l'extresorer deixa oberta la porta de la infàmia amb un dubte raonable. Durant una hora, tots hem rigut per no plorar.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 12-10-2014 Pàgina 45

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/785033-sobres-farcits-de-realitat-o-riure-per-no-plorar.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=mesCultura&utm_source=rss&utm_medium=mesCultura&utm_campaign=rss